

Волинь втратила ще двох своїх бійців

З початку нового року із військових частин вкотре надійшли сумні звістки. Двоє військовослужбовців пішли з життя, що правда не від ворожої кулі — померли від серцевої недостатності.

Із 10 на 11 січня 2016 року відійшов у вічність боєць 14-ї бригади Юрій Гушук. В останню путь провели волинянина 12 січня. Поховали в с. Привітне Локачинського р-ну. Ще одного мешканця області Володимира Павлюка віддали землі 6 січня. Чоловік також помер через проблеми з серцем.

на стільки відсотків, за оцінками експертів Світового банку, відбудеться зростання економіки України в 2016 році. Такі дані наводяться в новій доповіді СБ «Глобальні економічні перспективи».

В Україні зірвано новий джек-пот

У 471 тиражі лотереї «Спортпрогноз» було зірвано джек-пот розміром 230 тисяч гривень, інформує офіційний сайт оператора державних лотерей «М.С.Л.». За інформацією «М.С.Л.», джек-пот тримався з 12 грудня минулого року, а зірвав його гравець, загальна сума ставки якого склала 36 гривень. За цей час було проведено 14 тиражів.

Вижити, щоб жити

Громадська організація «Волинське об'єднання учасників АТО та волонтерського руху» свою місію вбачає в підтримці побратимів у зоні АТО та тих, хто повернувся із «пекла» додому

Якби не волонтери, громадські активісти, прості роботяги, які «вступили в бій» за виживання українського солдата, хтозна, куди б сьогодні дійшов чобіт російського агресора. Влада ще перебувала в паніці, а люди вже консолідувались і кинулися захищати батьківщину. Одні зустрічали ворога на передовій, жертвуючи власним життям, але з переконливим усвідомленням справедливості своїх дій і височезним рівнем патріотизму. Інші — з такими ж відчуттями — максимально активно включились у забезпечення тих, хто на передовій, зброєю, одягом, їжею, військовим приладдям... На той час здавалося, що Україна перетворилася в один величезний кипучий котел. Всі та все працювало на фронт.

І так само вся країна здригалася, ридала, коли надходили звістки про загибель людей. Ми вже не говоримо про Ловайський котел... Це було щось на грані психологічного зриву. Несамовитий душевний та фізичний біль, горе, яке не мало виправдання. Все це було. Все це залишається. Тому зрозуміло, коли люди повертались із пекла після демобілізації, вони не могли далі сидіти без діла. Усі їхні помисли були та залишаються там, де знаходяться їхні побратими. Головне завдання, яке поставили перед собою активісти громадської організації, — максимально підтримати та допомогти тим, хто сьогодні й надалі залишається віч-на-віч з ворогом, бо той ніяк не хоче заспокоїтися. Така поведінка агресора. Жити за правилами, домовленостями він не може і не буде, а тому постійно провокуватиме іншу сторону до конфлікту.

Громадська організація «Волинське об'єднання учасників АТО та волонтерського руху», яка була створена з числа добровольців, котрі побували в самому «пеклі» ворога, і волонтерів, які, не боячись бути вбитими ворожою кулею, доставляли найнеобхідніше українським воюючим і зараз продовжують це робити, поставила перед собою серйозні та надзвичайно важливі завдання — опікуватися тими, хто повернувся з поля бою пораненим, їхніми сім'ями та родинами загиблих, організацією реабілітації воїнів. І не важливо звідки доброволець: з Волині чи Донецька, головне, щоб він отримав необхідну медичну та психологічну допомогу та знову міг продовжувати повноцінно жити. Громадські активісти й надалі за потреби організують збір коштів для закупівлі необхідного технічного забезпечення. І радіють будь-якій допомозі з боку волинян, бо знають, що на неї чека-

ють у зоні АТО. Варто відмітити, що за гроші, зібрані за участі простих громадян, бізнесменів, благодійних фондів, активних освітян, вони за весь період бойових дій вже встигли поставити в гарячу точку кілька потужних авто, закуплених за кордоном, придбати та відправити медикаменти, необхідність в яких завжди була і залишається, харчі, одяг...

Тримаючи на пульсі ситуацію з побратимами в зоні АТО, громадські активісти активно захищають інтереси тих, хто повернувся, та піклуються про тих, хто має проблеми зі здоров'ям.

Дуже боляче вони сприйняли ситуацію, яку переживає їхній бойовий побратим Сергій Федотов із Луцька, якому в свої неповні 22 довелося пережити АТО, Ловайський котел, полон, звільнення та цілий рік лікування. Саме члени громадської організації звернулися в редакцію з проханням нагадати нашим читачам про проблеми юнака, про якого «Відомості», до речі, уже писали.

ЛОВАЙСЬКИЙ КОТЕЛ

«24 серпня, коли вся Україна святкувала День Незалежності, бійців 51-ої бригади оточили в так зване кільце».

— Якщо ще 25-го ми могли провратися з Ловайського котла, то 26-го вже були повністю оточені, — розповідає Сергій Федотов. — Того ж дня до нас прийшов російський офіцер і сказав, що «армейці» можуть вийти з червоним прапором, а добровольчі батальйони (які теж були з нами) — залишаються. Звісно, таку пропозицію ніхто не підтримав. І стояли... Говорили, що ніби 28 серпня десь опівночі має бути вихід, але потім перенесли його на 4 ранку. У кінцевому результаті о восьмій ранку повідомили, що чекаємо основну колону і вже тоді виходимо всі разом. Проте, як з'ясувалося згодом, проходу нам ніхто не давав. Переговори велися, але погоджено нічого не було. Ішли на рожен... Перші «руські» пропустили, другі пропустили. А вже десь за селом,

точно навіть не знаю, яким саме, виїхало російське БМП, яке почало по нас стріляти. Тоді отримали завдання розвернути колону. А в тій, іншій стороні, стояли ворожі спецназівці та десантники. Близько 10 000 «русків», не «сепарів», отримали, як теж згодом виявилось, завдання знищити всіх до єдиного, живим не мав вийти ніхто з українців.

Ті, кому вдалося залишитися в живих, сьогодні дякують своєму командирові майору Мироненку, який «не дав подобивати». До того ж пощастило, що противники не проводили зачистки.

Спочатку врятованих залишили в с. Новокатеринівка, де вони пробули близько 6 годин у «деєнерівців», потім у «русків». До речі, полон в останніх набагато легше витримати, бо вони штурмують тільки морально, а от перші — знущуються, незважаючи на те, що теж українці.

У результаті відпустили 80 поранених, але до лікувального пункту дісталось ще менше.

— Ми вибиралися на броні. На-

їхали на 2 снаряди, половину з нас викинуло на поле, а інша — загинула.

Мама, Світлана Анатоліївна, розповіла, що тоді її Сергійка записали до вбитих. Йому ж порозривало ноги, а хлопець, переконавшись, що «ноги на місці», зумів пробігти більше 70 метрів, поки не влучив снайпер (куля потрапила у ребро за міліметр від легень). Врятував лучанина бойовий товариш, який переніс і сховав пораненого в лясі, де вони просиділи добу. Отоді-то ділили гниле одне яблуко на всіх. Але Сергій переконаний, що саме воно врятувало йому життя.

— Я втратив 90% крові, до того ж поранені ноги, голова та плечі. Текло з усіх боків — і хотілося пити. Тому саме ось те яблуко, я думаю, врятувало мені життя.

Сергій мав настільки серйозні поранення, що лікарі не давали ніяких гарантій. Казали, відсотків 5–10, що виживе. До того ж боялися гангрені, оскільки хлопець після травмування пробіг ще метри по землі».

Уже більше року Сергій бореться з хронічним остеомієлітом, переніс 20 операцій. Ставили протез замість кісток ступні та гомілки, але він не прижився. Якщо раніше німецькі лікарі гарантували, що хлопець ходитиме на своїх, то сьогодні вважають єдиним виходом — ампутацію кінцівок.

Як повідомив нам сам Сергій у телефонній розмові, сьогодні результати обстеження вони відправили до медиків у клініку в США. І з дня на день чекають на їхні рішення. Хлопець хоче вірити, що медицина дасть йому надію після лікування, незчисленної кількості операцій стати на ноги.

Я поцікавилася у Світлани Анатоліївни, а чи мають кошти на лікування? Вона зітхнула та промовила, що невеличку суму зібрали. Ми ж ще раз хочемо нагадати нашим читачам, що Сергієві лише на операцію в Німеччині потрібно 40 тисяч доларів, і це без щоденних витрат на медикаменти сьогодні.

Тому звертаємось до наших читачів, усіх волинян.

Друзі, всім миром ми просто зобов'язані допомогти цьому молодому, красивому, оптимістично налаштованому чоловікові стати на ноги. Йому Бог дав щастя вижити, а ми повинні допомогти зібрати кошти на операцію.

Для того, щоб допомогти бійцеві, ви можете зв'язатися з самим юнаком за телефоном — 099 4811587 або з його матір'ю — 096 5785699.

5168 7420 2546 5851 — рахунок банківської картки Сергія.

Наталія ПАСТУЩАК

Національний банк України презентував пам'ятні монети «Щедрик»

Монети «Щедрик» продовжують серію «Українська спадщина» та присвячені 100-річчю першого виконання однойменного твору українського композитора-новатора, майстра хорової мініатюри, автора близько двохсот обробок народних пісень Миколи Леонтовича хором Київського університету. Срібна монета (з футляром) коштує 1 370 гривень, монета з нейзильберу — 38 гривень. Тираж монет — 3 000 та 50 000 відповідно. На аверсі монети з нейзильберу на матовому тлі розміщено рельєфне зображення ластівки на фоні нотних рядків, на реверсі — групу колядників, які співають, один із них

тримає різдвяну зірку, над якою написи — ЩЕДРИК, ЩЕДРИК, ЩЕДРІВОЧКА. Срібна монета оздоблена блакитним дорогоцінним камінчиком та різнокольоровим голографічним зображенням.

У Луцьку протестують проти знесення пам'ятника Степанові Бойку

До міського голови Луцька Миколи Романюка звернулися ветерани та громадські активісти з проханням зберегти пам'ятник колишньому секретареві Станіславського, Холмського, Волинського округомів КПЗУ Степанові Бойку.

Звернення до міського голови Миколи Романюка з вимогою зберегти пам'ятник Степанові Бойку підписали: голова Волинської обласної організації ветеранів України Олександр Булавин, учасник бойових дій Великої Вітчизняної війни, кандидат історичних наук Вадим Кудь, заслужений працівник культури України, член Національної спілки краєзнавців України Геннадій Гулько, доктор історичних наук, професор Олександр Дем'янюк, директор

Волинського регіонального музею українського війська та військової техніки Ігор Пасюк, директор ДП «Волинський старожитності» Олексій Златогорський...

«Як нам стало відомо з публікацій у пресі, під егідою Луцької міської ради відбулися засідання робочої групи з реалізації Закону України від 9 квітня 2015 року «Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки», — говорить у зверненні. — На цих засіданнях були розглянуті питання про зняття з обліку та демонтаж низки історичних об'єктів міста Луцька радянської доби. Серед них, зокрема, згадується пам'ятник Степанові

Бойку на вул. Лесі Українки. 18 грудня 2015 року на засіданні постійної комісії Луцької міської ради було вирішено демонтувати його найближчими днями. Вважаємо, що наміри Луцької міської ради прийняти рішення про демонтаж пам'ятника Степанові Бойку зневажають світлу пам'ять українського патріота, активного борця за щасливе майбуття нашого народу. Водночас ці наміри суперечать ст. 1 п. 1 Закону України від 9 квітня 2015 року. Ми, ветерани та громадські активісти м. Луцька, протестуємо проти таких дій місцевої влади та вимагаємо не приймати рішення щодо демонтажу пам'ятника Степанові Бойку на вул. Лесі Українки».